

Hoofdstuk 1

Ferdinand staat onder druk

‘De komende twee weken moet het gebeuren!’ Ferdinand van Rijn, een tengere man van een jaar of vijftig, kijkt de twee die tegenover hem op het houten tuinbankje zitten doordringend aan. Ondanks de schemering die op deze juli-avond langzaam over het Drentse bosgebied daalt, kan hij de gezichtsuitdrukkingen van zijn gesprekspartners goed onderscheiden. Op enige afstand van het woonboerderijtje van Ferdinand fluiten nog enkele vogels. Heel in de verte, op zeker enkele honderden meters van het weggetje waaraan het huisje staat, klinkt het geknetter van een crossmotor. Dan is het weer stil.

Dennis van Rooijen, een broodmagere man met een stoppelbaard, neemt een trek van zijn sjekkie en blaast een dikke rookwolk naar zijn maat die naast hem zit. Bart Boomgaard, die qua postuur het tegenovergestelde is van zijn vriend, heft zijn dikke arm op om de rook af te weren. ‘Nou, wat is het plan?’ mompelt Bart.

Ferdinand haalt diep adem. Hij kijkt even naar de lucht waar steeds meer sterren zichtbaar worden. Dan kijkt hij weer naar de twee mannen. ‘Jullie moeten eerst de komende paar dagen de omgeving goed in de gaten houden. En op een moment dat het echt veilig is, moeten jullie toeslaan. Ik neem aan dat jullie dit gebied goed genoeg kennen?’

Bart haalt zijn schouders op. ‘Wij kennen heel Nederland.’

‘We hebben in elke provincie wel een keer gelogeed’, reageert Dennis spottend. ‘Vooral in grote gebouwen met heel goede sloten op de deuren.’

‘Ik heb nou net geen zin om daar weer een tijdje te overnachten’, meent Bart.

‘Het zou voor mij de eerste keer worden’, merkt Ferdinand op. ‘Maar jullie zorgen er gewoon voor dat alles goed verloopt en dat niemand iets doorheeft.’ Hij zucht. ‘Nogmaals, kennen jullie dit gebied?’

‘Nee, niet echt’, zegt Bart nu serieus. ‘Maar we rijden er gewoon regelmatig doorheen. En we zetten de auto een paar keer langs de kant van de weg. Dan komen we precies te weten wat hier in de buurt gebeurt.’

Ferdinand kijkt bedenkelijk. ‘Dat kan gaan opvallen.’

Bart grijnst. ‘Dus niet. We hebben juist vandaag onze auto aangepast voor dit klusje. Kom maar mee.’ De drie staan op van het tafeltje en lopen naar de voorkant van het huisje. Onder hun voeten knerpt het grind. Het dichtst bij het huis staat de keurige mintgroene Renault Megane stationwagen van Ferdinand, met achterin donkere ramen waardoor je niet in de auto kunt kijken. Een paar meter daarachter staat de auto van Bart en Dennis. De donkerblauwe Opel Combo, die al vele jaren met pensioen had mogen zijn, valt in het donker nauwelijks op naast de bomen. Bart wijst naar de kleine bestelauto. ‘Kijk maar wat we vanmiddag op de zijkant hebben laten zetten.’

BD Schilders

Daaronder staan een website en een telefoonnummer. Ferdinand knikt. ‘En dan gaan mensen naar de website of ze bellen jullie. Zeg je dan dat je al een ander klusje hebt?’

‘Dat nummer bestaat niet. En die website ook niet. Als mensen de website niet kunnen vinden, gaan ze gewoon naar een andere schilder.’

‘Hm, niet slecht bedacht. Als jullie maar niet te vaak hier komen. Jullie kunnen het beste het karwei zelf uitvoeren. Als ik de buit eenmaal van jullie heb gekregen, wacht ik een tijdje. Intussen verdwijnen jullie uit de omgeving. Daarna ga ik onderhandelen en zorg ik dat de buit ook echt geld gaat opleveren. En pas als het geld binnen is, betaal ik jullie uit.’

Dennis kijkt Ferdinand doordringend aan. Zijn ogen flikkeren. ‘Wat schuift dit klusje?’

Ferdinand krabt achter zijn oor. ‘Veertigduizend per persoon. Dat lijkt me een mooi bedrag.’

De aangesprokene kijkt naar Bart. Die schudt zijn hoofd. ‘Vijftigduizend. Minimaal.’ Zijn hand gaat naar zijn broekzak, terwijl hij Ferdinand met een gemene blik aankijkt. Dan haalt hij met een snelle beweging een pistool tevoorschijn. Bart streelt het vuurwapen en wijst dan met de loop in de richting van Ferdinand. ‘Mi-ni-maal, zei ik dus.’

Ferdinand wrijft over zijn voorhoofd, terwijl hij zijn ogen op het vuurwapen gericht houdt. ‘Oké, vijftigduizend per persoon. Ik moet ook nog wat aan het zaakje overhouden.’

De twee kameraden kijken elkaar nogmaals aan. ‘Goed’, zegt Bart. ‘Maar als je ons oplicht, dan weten we je te vinden.’

De twee mannen nemen met een korte groet afscheid. Ze stappen in hun auto en verlaten het erf. Ferdinand blijft nog even staan kijken, totdat hij de achterlichten van de auto niet meer kan zien. Langzaam draait hij zich om naar het huis, dat door de dichter wordende duisternis steeds meer een eenheid vormt met de bomen die ernaast staan. Dan schuifelt hij naar zijn auto. Het grind onder zijn schoenen kraakt. Ferdinand gaat met zijn rug tegen de auto aan staan. Zijn ogen staren in het niets.

Lieke, hoe zou het nu met haar zijn? Ferdinand bijt op zijn lip. ‘Niet emotioneel worden’, fluistert hij zachtjes voor zich uit.

Onwillekeurig gaan zijn gedachten terug naar die mooie periode, ongeveer dertig jaar geleden. Tijdens zijn studie had hij Lieke ontmoet. Na een paar jaar trouwden ze. Kinderen kregen ze niet. Ferdinand stortte zich op zijn werk op een van de kantoren van een groot kledingbedrijf. Honderden winkels had de firma. En hij, Ferdinand, had er een mooie functie waarbij hij over een deel van de geldzaken ging. Hij wilde verder opklimmen in de organisatie. Maar zijn leidinggevende was bang dat Ferdinand een van de belangrijkste personen in het bedrijf zou worden. En dat niet hij, maar Ferdinand op het hoofdkantoor terecht zou komen. Hij beschuldigde Ferdinand van fraude. En Ferdinand moest het bedrijf verlaten. De rechter sprak hem uiteindelijk vrij en Ferdinand kreeg een fors geldbedrag. Maar het kwaad was al geschied. De spanningen hadden ook doorgewerkt in zijn huwelijk. Lieke kon het niet meer aan en scheidde van hem.

Ferdinand zucht. Lieke bleef in het westen van het land wonen. Ferdinand wilde rust. En tegelijk zon hij op wraak. Twee jaar geleden streek hij neer in het Drentse land. Omdat hij sterk was vermagerd en heel anders gekleed ging dan vroeger, was de kans op herkenning klein. Zelfs zijn doelwit heeft hem niet in de gaten, hoewel die nauwelijks meer dan een kilometer bij hem vandaan woont. Zijn doelwit had hij tijdens het werk trouwens ook niet vaak ontmoet. Die leidde alleen maar een luxe leventje en bemoeide zich weinig met de organisatie.

De verbittering maakt zich weer meester van Ferdinand. De spieren in zijn gezicht spannen aan. Nog één, hooguit twee weken, dan zal het onbezorgde leventje van zijn vroegere baas voorbij zijn. En niemand zal weten dat hij, Ferdinand, erachter zit. Nadenkend loopt hij naar zijn huisje. Hij schopt een tak opzij. Dan stapt hij het boerderijtje binnen. Hij knipt een

lamp aan. Door de gang loopt hij naar het achterste deel van de woning. In de bijkeuken bukt hij zich en schuift een brede mat opzij. Er komt een luik tevoorschijn. In het luik zit een platte ring. Op zijn knieën draait Ferdinand aan de ring en trekt eraan. Het luik klapt open. In de ruimte onder hem floept een lamp aan. Een ladder wordt zichtbaar. Ferdinand zet een voet op een van de sporten en daalt de ladder af. Eenmaal beneden kijkt hij goedkeurend om zich heen. Langs de wanden van de drie meter hoge ruimte, die ongeveer de grootte heeft van een kleine woonkamer, staan enkele kasten. Op de grond liggen stapels oude kleden. En in een hoek staan wat emmers. Ferdinand werpt een blik op een paneel aan de wand. Opnieuw knikt hij goedkeurend. Goede luchtvochtigheid, prima ventilatie. Hier kan hij de buit veilig opbergen.